

KARSTEN MUNGO MADSEN

BJERG TROLDEN

Det Blå Bjerg 2

KMADSEN 2.

KRABAT

KARSTEN MUNGO MADSEN

BJERGTROLDEN

Det Blå Bjerg 2

Kapitel 1

Det var en mørk aften i Vik. I byen, som lå ved foden af Det Blå Bjerg, havde man ikke set solen i flere dage. Mørke skyer hang tungt over byen. De store, flotte huse i de fine kvarterer længst oppe på bjerget var nærmest forsvundet i en tyk tåge. En tæt finregn gjorde alle, som forvildede sig udenfor, både våde og kolde. Det var, som om gadelamperne ikke rigtig formåede at lyse gaderne op.

Volund skutede sig, da han trådte indenfor på kroen. Den store smed var ikke i godt humør.

Faktisk var han temmelig nedtrykt. Siden Ask havde afvist ham i døren hos Ludbrog dagen før, havde han ikke rigtig kunnet samle sine tanker. Han havde prøvet at skubbe dem væk og fordybe sig i sit arbejde, men det havde ikke virket. Han havde sovet dårligt, og hele dagen havde han bare gået rundt på må og få. Flere gange var han gået forbi Ludbrogs hus, men det så tomt og mørkt ud.

Det var meget mystisk, at drengen nu pludselig skulle være fuglefængerens assistent. Ham der ellers altid havde nægtet at

arbejde for nogen. Hvor mange gange havde Volund ikke tilbudt Ask at blive lærling i smedjen? Det var ikke til at forstå. Hvad var det, drengen havde sagt? *Hvis man vil blive meget rig meget hurtigt, må man være sin egen herre.*

Næh, der stak noget under. Det var Volund sikker på. Ludbrog var en luset, lille svindler, som man ikke kunne stole på.

Der duftede af gryderet og vådt overtøj i den lille krostue. Det var ellers sådan et fisefornemt sted, der var typisk for kvarteret. Volund plejede ikke at komme sådan nogle fine steder, men han havde brug for noget godt at spise for at komme i bedre humør.

Det var ikke så tit, at Volund var ked af det, men når han var, så var det godt at spise noget.

Det tog ligesom det værste, syntes han. Han satte sig ved et bord tæt på vinduet og bestilte dagens ret.

Mens han drak sin te efter middagen, kom et umage selskab ind og satte sig ved bordet bag ham. To store, grovskårne pirater og en lille, fin dame. De bestilte rom og te og talte så højt, at Volund ikke kunne undgå at høre, hvad de sagde. Han spidsede især ører, da han hørte Ludbrogs navn blive nævnt.

”Jeg så herr Ludbrog i går,” begyndte damen.

Hun talte affekteret og lød noget fin på den, syntes Volund.

”Jeg sad med mit stramaj på verandaen og nød en kop te, da han

kom gående. Han hverken hilste eller noget, hvilket er usædvanligt. Han er ellers sådan en høflig mand. Og meget velhavende.”

Den ene pirat gryntede og tog en tår af sin rom.

”Og så undrede det mig, at han gik op ad den gamle bjergvej bag haverne.”

”Hvorfor er det underligt?” ville den ene pirat vide.

”Ja, hvorfor er det underligt?” spurgte den anden.

Damen så på piraterne med et bedrevidende blik. ”Enhver ved, at der hviler en ond magi over bjerget. Der bor trolde og kæmper. Ja – og væsner, som er endnu mere uhyggelige. Dem, som vover sig op ad bjerget, kommer aldrig ned igen.”

Piraterne gryntede igen og drak af deres rom.

Volund lod, som om han kiggede ud ad vinduet, mens han hørte hvert et ord, damen sagde. Han kendte godt de gamle historier om bjerget, men det var lang tid siden, han havde mødt nogen, der faktisk troede på dem.

”Men det var ikke det eneste mærkværdige,” fortsatte damen. ”Ludbrog havde et pakæsel med, og det var tungt lastet. Jeg tror, at han er flyttet. Han kommer nok ikke tilbage. Han var ellers en yderst høflig nabo.”

Volund var ved at få sin te galt i halsen. Hvis Ludbrog var draget op ad bjerget alene, var Ask så stadig i Ludbrogs hus? Havde han ikke taget Ask med på rejsen alligevel? Volund havde hørt nok, han

betalte sin regning og gik med raske skridt tilbage mod Ludbrogs hus.

Regnen var taget til, så Volund slog kraven op om ørerne, mens han bevægede sig op gennem de våde gader.

Der var ingen, der åbnede, da han bankede på. Han kiggede ind igennem et vindue, men kunne ikke se noget. Der var mørkt indenfor. Han tog i døren, men den var låst. På bagsiden af huset fandt han et vindue, som ikke var haspet. Med sin kniv lirkede han det op og kravlede indenfor.

Der var helt stille. Stuerne var mørke og tomme. Han var usikker på, hvad han skulle gøre.

Han var aldrig før brudt ind i et hus. Men hvis drengen var her, så ville han finde ham.

”Ask?” Volund hviskede først drengens navn, men da han ikke fik svar, hævede han sin stemme. ”ASK? ... ASK? ER DU HER?”

Intet svar.

Volund gennemsøgte huset rum for rum.

Opholdsstuen med den store, pompøse pejs og de bløde lænestole. Biblioteket, hvor der var en stor bogreol fyldt med bøger, hylder med udstoppede fugle fra hele verden, og midt i rummet stod et fornemt skrivechatol i mørkt træ med sirligt svungne ben og små skuffer. I en glasmontre lå en samling af pustede æg lagt i lige

rækker på et blød underlag. Fra bittesmå kolibriæg til store grønne emuæg og hvide strudseæg.

Han fortsatte gennem spisestuen, stadsstuen, bryggerset, pulterkammeret, soveværelset, påklædningsværelset, badeværelset og karlekammeret. Der var intet spor af Ask nogen steder.

I køkkenet var en stor jernring fæstnet til gulvet, og i jernringen sad en fodlænke. Den havde Ask sikkert haft på, når han skulle lave mad til Ludbrog, da han stadig var hans slave.

Volund stoppede op ved kælder døren. Selvfølgelig. Hvis man holdt nogen fanget, så ville man gøre det i kælderen. Fuld af håb åbnede Volund raskt døren og kaldte.

”ASK? ... ER DU DERNEDE?”

Intet svar. Bare der ikke var sket noget med drengen.

Han tændte lyset og gik ned ad trapperne. Da han trådte ned i kælderen, blev han mødt af et arbejdsbord med bøger om alkymi og galdraruner, kolber, reagensglas og en bunsenbrænder.

”Det er et laboratorium! Han har et laboratorium.” Det kom fuldstændig bag på Volund. Han havde aldrig i sin vildeste fantasi forestillet sig, at Ludbrog også var videnskabsmand. At han ud over at være fuglefænger også blandede eliksirer. Det blev mere og mere mystisk. Var Ludbrog *galdramester*? Volund kendte Ludbrog som en grådig købmand, der løj og snød sine kunder. Men han anede ikke, at Ludbrog mestrede magi. Det gjorde situationen endnu farligere.

Pludselig kunne han høre høje bankelyde oppe fra stueetagen. Der var nogen, der var ved at bryde bagdøren op!

Volund sprang i skjul under kældertrappen og stod helt stille.

”Pas på hunden,” lød en stemme oppefra. ”Den er sikkert en ondsksfuld satan.”

Volund kom til at tænke på den lille hund, som Ludbrog havde haft med sig om morgenen. Hvor mon den var nu? Volund kunne høre dem bevæge sig fra rum til rum. Bare de nu ikke fandt på at komme ned i kælderen.

”Ohøj, prøv lige at se her, do!” sagde en anden stemme. ”Det er knoglen ... fra mormors gravsten.”

”Må jeg se?” sagde den anden. ”Hold nu lige støt, mand! Tror du, skattekortet lå inde i den?”

”Ja, for hulen da. Det har sgu da ligget der inde i knoglen!”

Det var de to pirater fra kroen! Dem, som havde talt med den fine dame om Ludbrog. Volund trykkede sig op mod væggen. Hvad var det for et skattekort, de talte om?

”Tror du så ...?” sagde den ene.

”Men for femten fuldriggere, mand!” sagde den anden ”Ja! Han er sgu da draget på skattejagt ... Efter vores skat!”

”Vi må efter ham! Kom!”

Der lød høje bump over Volunds hoved, da de løb ud af huset. Volund blev stående under trappen, indtil han var sikker på, at de

var væk. Så listede han lige så stille ud af huset igen og begav sig hjemad. Han vidste, hvad han måtte gøre, og han havde travlt. Ask var sammen med Ludbrog, en ondsindet fuglefænger, der legede med magi i sin fritid. Han var oppe på bjerget, hvor alle mulige farer lurede, og nu var der også to ubehagelige pirater efter dem.

Hvis han skulle indhente dem og redde Ask, måtte han finde en smart måde at komme hurtigt op på bjerget på. Heldigvis havde han en idé.

Kapitel 2

På bjergets top i byen Himmelheim ledte sherif Grimm efter den forsvundne valkyriepige Siv. Han patruljerede i de små gader i det gamle kvarter omkring Bivrostbroen. Han havde taget betjent Wittich og betjent Hervor med og sendt dem i hver sin retning for at lede.

Grimm tilhørte selv den fine as-slægt. Han følte sig hævet over de andre betjente, som også bare var valkyrier. Godt nok var det kun på morens side, at han var as. Farens familie var af en mere blakket herkomst, der var både vaner, valkyrier og vætter, så det var ikke noget at prale med. Det skulle da lige være hans grandonkel Halvgrimm, som havde været sergent i Einherjer-hæren under den store krig og havde været en ægte helt.

Det var mørkt nu, så Grimm brugte sin olielampe til at orientere sig med i de små gader. Der var mange krinkelkroge og mørke indhak i disse gader. Mange steder lå brostenene hulter til bulter. Der lå også meget affald og flød i gaderne. Det var et usundt sted. Selvfølgelig var det her, at blåsoten var brudt ud.

Det var en alvorlig sag, blåsot. Der var ingen kur, og sygdommen var yderst smitsom. Grimm vidste, at de skulle passe på, for hvis man blev smittet, var man færdig. Først blev man blå, så mistede man sine vinger og til sidst også sin forstand. Alligevel havde han sagt nej, da dr. Krake, overlægen på sygehuset, havde foreslået at isolere bydelen. De skulle for hver en pris undgå panik.

Og så var der hende pigen, Siv, fra pigeskolen. Han havde først stiftet bekendtskab med hende for et par dage siden, da hun opsøgte ham på stationen med en historie om en valrav. De andre havde grinet, de mente, at valravne var fantasivæsner, der kun fandtes i sagaerne.

Han havde også grinet og rystet på hovedet af pigens historie foran de andre. Men han vidste bedre, for hans helte-grandonkel Halvgrimm var nemlig blevet dræbt af en valrav!

Det havde hans far fortalt ham, da han var lille. Så da pigen sagde, at hun havde set en valrav fra skolens køkkenvindue, var han blevet fyr og flamme. Hvis han kunne nedlægge den valrav, så kunne han hævne sin onkel og samtidig blive en helt. Han blev stadig helt varm, når han tænkte på det.

Anden gang, han havde set hende, havde hun stået i et skab på sygehuset og smuglyttet som en anden spion. Hun var stukket af og havde ydmyget ham foran de andre betjente. Møgtøs! Det skulle hun få betalt.

Tredje gang var hun dukket op på stationen og påstået, at det var valravnen, som smittede de små børn med blåsot. Men hvordan skulle det kunne lade sig gøre? Det gav ingen mening, og det var her, han havde indset, at der var noget galt med pigen.

Nu var hun så blevet meldt savnet, ingen havde set hende siden i går.

Han havde taget sine kollegaer med ud til Bivrostkvarteret for at lede efter hende, da det var her, at sygdommen var mest udbredt, så det var et naturligt sted at starte. De patruljerede gaderne systematisk. Betjent Hervor fulgte gaden til venstre for ham og betjent Wittich fulgte gaden til højre. De gik roligt fremad for ikke at vække opsigt og undersøgte alle porte og kroge for at se, om hun sad et sted og gemte sig i mørket. Hvis hun var smittet, var hun muligvis ved at miste sin forstand, og hele historien om valravnen kunne være opdigtet. Måske så hun syner. Det ærgrede ham, men det var nok det mest sandsynlige. Han så ned ad en sidegade til venstre for sig og kunne se betjent Hervor patruljere gennem gaden i den anden ende. Hun vinkede til ham for at få hans opmærksomhed.

Hadde hun fundet noget? Han satte af og fløj hende i møde.

”Ja. Hvad er der?” Han brød sig ikke meget om betjent Hervor. Hun var så regelret og pligtopfyldende, at det ikke var til at holde ud.

”Jo, jeg går her og tænker og kan stadig ikke helt forstå, hvorfor du mener, at pigen muligvis er smittet? Hvis hun ikke er smittet, leder vi sikkert et helt forkert sted.”

Det var lige præcis sådan noget her, han ikke brød sig om ved betjent Hervor. Hvorfor kunne hun ikke bare parere ordre uden altid at skulle stille spørgsmål.

”Hvad er det, du ikke forstår? Alle de historier om valravne. Det er selvfølgelig, fordi hun har mistet forstanden.”

”Hun virkede altså helt normal, da hun var på stationen i går morges.”

Det var typisk betjent Hervor at stille spørgsmål ved hans dømmekraft. Var hun ikke klar over, at han rangerede over hende? Kunne hun ikke bare gøre, som der blev sagt? Sherif Grimm hev et foto op af lommen.

”Da pigens skolelærer meldte hende savnet, havde hun dette foto med. Hun fortalte, at pigen ikke har været hjemme i nat, og ingen ved, hvor hun er. Se her!” Han viste billedet til betjent Hervor. Det var et foto af Siv. Hun var helt blå i hovedet. ”Det beviser det. Pigen er smittet og har mistet sin forstand.”

”Men er det ikke bare en blå plet på fotoet?” sagde betjent Hervor.

Grimm puttede fotoet tilbage i lommen og så surt på hende. ”Gør nu bare, som jeg siger, betjent, så skal det nok vise sig, at jeg ret.”

Så lettede han og fløj tilbage til sin gade, og betjent Hervor gjorde det samme.

Bivrostkvarteret var den ældste del af byen. Det var her, aserne først havde bygget, da de slog sig ned på den svævende bjergtop. Det var et magisk fænomen, som gjorde, at den øverste del af bjerget svævede et stykke over resten af bjerget. For aserne var det et perfekt sted at anlægge en by, for man kunne kun komme hertil, hvis man havde vinger, og jætterne, som man gerne ville beskytte sig imod, havde ikke vinger.

Det var længe siden nu, og det var blevet roligere tider. Man havde endda bygget en bro, Bivrostbroen, så man nu også kunne komme til Himmelheim til fods. Men der var nu ikke megen trafik på broen, for jætterne var væk, og menneskene anede overhovedet ikke, at Himmelheim fandtes. Så det var sjældent, at nogen benyttede broen. Aser og valkyrier fløj jo bare, hvis de havde et ærinde nede på bjerget.

Sherif Grimm gik i sine egne tanker, da han pludselig så noget, som bevægede sig inde i en gyde. Hvad var det? Var det pigen, som gemte sig her? Vingeløs, blå og vanvittig? Han nærmede sig forsigtigt. Han skulle passe på, for han skulle ikke nyde noget af at blive smittet. Nu ærgrede han sig over, at han havde delt dem op, så de patruljerede hver for sig, han havde brug for de andres

assistance. De ville selvfølgelig skynde sig at komme, hvis han brugte sin fløjte, men så skræmte han jo samtidig pigen væk.

Han listede sig nærmere langs en mur. Han iførte sig sine handsker og trak sit tørklæde op over munden for en sikkerheds skyld. Så tog han de sidste skridt langs muren og sprang frem.

Men det var ikke pigen, der gemte sig i gyden. Det var to drenge, som var i færd med at dække et grønt plankeværk med rædselsfuld graffiti. De fik et chok, da den store sherif pludselig sprang frem imod dem. Den ene tabte sin spraydåse og løb, men den anden rettede sin dåse mod Grimm og fyrede en salve af. Grimm løftede afværgende sine hænder op foran ansigtet, men det var for sent. Tørklædet for munden var gledet ned, da han sprang frem. Det kradsede og sved, og han hostede og harkede.

Han nåede ikke at reagere, før drengen var krøbet igennem en sprække mellem plankeværket og muren. Grimm fik fat i sin fløjte og blæste i den, mens han satte af efter drengene. Sådan et par lømler. De kunne vente sig!

På den anden side af plankeværket var der en smal gyde, som førte op til et gammelt tårn, og her delte vejen sig i to. Der var ingen spor af drengene. Betjent Wittich kom flyvende rundt om hjørnet fra venstre.

”Så du dem?” råbte Grimm. ”Så du drengene?” Betjent Wittich landede og så forskrækket på Grimm.

”Hvad er der? Du må da vide, om du så dem? Sig noget!” kommanderede Grimm. Wittich pegede forfærdet på Grimm, mens han tog et skridt baglæns.

”Du du du ...” fik han fremstammet.

Grimm stirrede på sin kollega. Hvad var der galt med idioten? Han lignede en, der havde set et spøgelse.

”Du du ...” sagde han igen, ”du er helt blå i hovedet!” Betjent Wittich trådte endnu et par skridt baglæns.

Grimm vendte sig og spejlede sig i en butiksrude. Han kunne ikke tro det! Han *var* blå i hovedet. Han følte sig pludselig svimmel og måtte sætte sig ned.

”Åh nej, jeg har det dårligt!” Han kunne pludselig mærke, hvordan feberen rasede igennem kroppen. Sveden sprang frem på hans pande, selvom han egentlig frøs. Han rakte bagud for at mærke efter vingerne. De var der stadig. Men det var jo nok bare et spørgsmål om tid, så ville de svinde ind, og han ville aldrig mere kunne flyve.

”Ring efter en bårevogn,” flæbede han og lagde sig ned på gaden. Han havde svært ved at få luft.

Betjent Hverov var også nået frem. Grimm så hende ikke, for han havde lukket sine øjne og lå og ventede på at blive vanvittig. ”Hvad sker der?” spurgte hun.

”Det er sheriffen, han er helt blå i hovedet. Han er blevet smittet,” sagde Wittich. Hvorfor gik nærmere.

”Pas på,” advarede Wittich hende. ”Det er blåsot. Lad hellere være med at gå for nær. Vi må tilkalde en bårevogn, han skal på sygehuset.”

Grimm kunne mærke, at Hvorfor stod bøjet ind over ham og betragtede ham. Og så hørte han en spruttende latter. Hun klukkede og lo. Grimm åbnede sine øjne. Hvad gik der af hende? Her lå han og var blevet smittet med en livsfarlig sygdom, og så grinede hun bare. Men hun var måske glad for at slippe af med ham? Hun håbede måske ligefrem, at han døde, så hun selv kunne blive sherif?

”Denne her type blåsot behøver man ikke at komme på sygehuset for,” sagde hun mellem grinene. Hun tog et lommetørklæde op af sin lomme og tørrede Grimm i panden. Hun viste ham kluden, som var blevet helt blå. ”Den kræver bare lidt vand og sæbe, så er man hurtigt rask igen.” Hun havde svært ved at tale, for hun grinte samtidig. ”Det er maling, sherif. Og det dør du ikke af.”

Grimm havde fattet det. Det var selvfølgelig maling fra drengens spraydåse. Så fantastisk sjovt var det vel heller ikke? Han rejste sig op og tog imod kluden, som Hvorfor rakte ham, og tørrede sit ansigt. Han så på dem med foragt i blikket. Han hadede at være til grin.

”Vi fortsætter eftersøgningen af pigen. Wittich, du går til venstre, og du går til højre, Hervor. Jeg tager selv broen.”

Karsten Mungo Madsen

Karsten Mungo Madsen er animationsinstruktør, tegneserietegner og forfatter. Han tegner og fortæller mest til børn, og gerne om nordisk mytologi, gys, fantasy og Danmarkshistorie.

Serien om *Det blå bjerg* er hans debut som romanforfatter.

Læs
hele
serien

